

ANTONIO MANZINI
07.07.2007

07.07.2007

07.07.

ANTONIO MANZINI

2007

Itaalia keelest tõlkinud Cathy Laanela

*Teleda
crystallus*

Originaal:

7-7-2007

2016 © Sellerio editore via Siracusa 50, Palermo

Toimetanud Mari Tuuling
Kujundanud Mari Ainso

Tõlke autoriõigused: Cathy Laanela ja Toledo kirjastus, 2023
www.toledo.ee

ISBN 978-9916-9696-6-3 (trükis)
ISBN 978-9916-9696-7-0 (e-raamat)

Trükitud Greif OÜ trükikojas

Tomile

Ühes asjas olen siiski kindel: kõik inimesed tahaksid oma hapra pealispinna all olla head ja armastatud. Tegelikult on paljud inimlikud pahed lihtsalt kiireim viis jõuda armastuseni.

J. Steinbeck

„*United, united, united we stand, united we never shall fall!*“

Ta avas silmad ja hüppas istukile. „Mida paganat ...?“ Peremehe äkilisest liigutusest ärevusse sattunud Lupa kikitask kõrvu. Muusika tuli kõrvalkorterist.

„*United, united, united we stand, united we stand one and all!*“ Hõimurütmid, kiunuvad ja konarlikud kitarrisoolod, konnakoor karjumas ajuvabu hüüdlauseid. Seda sorti muusika, täpsemalt *heavy metal*, seisib Rocco Schiavone tüütute jamade skaalal seitsmendal astmel. Aga kui seda mängiti kell kolm nelikümmend viis hommikul, siis kerkis see õigusega üheksandale kohale. „Kuradi siga!“ karjatas ta ja kargas voodist välja. Kümne päevaga oli Rocco hakanud vaikselt harjuma oma uue Croix de Ville'i tänava korteriga, aga mitte naabritega. Eriti korrusenaabritega.

Tal polnud valikut, ta pidi nende juurde visiidile minema.

Rocco avas välisukse, teda tabas trepikoja külm õhk ja ta läks tuppa tagasi, tõmbas mantli bokserite ja T-särgi peale ning väljus paljajalu. Ta koputas. Keegi ei vastanud. Vali muusika kostis trepikotta ära.

„*So keep it up, don't give in ...*“

Rocco andis kella ja tagus rusikatega uksele. Ootamatult jäi kõik vaikseks. Siis kostsid kiired sammud. Puidu kriipimine märgina sellest, et keegi piilus läbi ukse silma.

„Jah, olen Schiavone, teie naaber. Tehke lahti!“

Uks avanes ja lävele ilmus umbes kuuteistaastane poiss. Vistrikud, pikad juuksed ja aluspüksid, auklik Iron Maideni T-särk, valge nahk, mis meenutas kala kõhualust. „Ja...jah?“

„Jah? Sa ütled mulle jah? Kuradi siga, kell on kolm nelikümmend viis ja sa keerad selle sita viimase peale?“

Nooruk tõmbas pea õlgade vahele. „Vabandage. Ma mõtlesin, et teid pole kodus.“

„Valesti mõtlesid. Olen siin juba kümme päeva elanud. Aga ülejäänud majaanikud, kas sa neile ei mõtle?“

„Maja on tühi. Benaix'd sõitsid Hollandisse ja Candianid läksid samuti kuhugi. Vabandage, kui oleksin teadnud ...“

„Nüüd tead. Pane klapid pähe ja lase oma Judas Priesti kasvõi kahurist, mul on su trumminahkadest ükskõik!“

Nooruk muigas. „Te teate Judas Priesti?“

„Loomulikult. Nad olid juba siis bänd, kui mina noor olin. Aga ütle parem, kuidas sina neid tead!“

Naabripoiss tõstis häbelikult parema käe, ajas sõrmed püsti nagu sarved, sirutas pöidla välja ning teatas naeratades: „*Rock'n'roll will never die!*“

„Opakas oled või?“ küsis Rocco. „Mine magama, põrsas, homme on koolipäev. Kui sa mind selle rõvedusega veel üles ajad, lasen Lupal sind pureda!“

Nooruk näis alles nüüd koera märkavat. „Oh! Kui armas poiss.“

„Tüdruk!“

„Mis tõugu ta on?“

„Saint-Rhèmy-en-Ardenne.“

Nooruk puhkes naerma. „Kas see tõug on päriselt ka olemas?“

„Kui on olemas selline bänd nagu Judas Priest, siis on olemas ka see koeratõug.“

„Ma olen Gabriele.“

„Vaat siis,“ vastas Rocco. Viha polnud veel lahtunud. Ta pööras ringi ja läks tagasi oma korterisse.

Magama heita polnud enam mõtet. Pärast kiiret dušši ja Lupale süüa andmist läksid nad kodust välja. Aosta märgade katuste kohal helkis taevas roosakas koidukuma. Rocco tahtis hommikust süüa, võtta topeletespresso ja kaks sarvesaia, vaadata, kuidas Chanoux' väljak omandab vaiksest uue päeva värvid. See töötas tulla päikeseline, kuna majakorstende kohal, kust juba rohkem kui kuu aega suitsu ei tulnud, polnud ühtegi pilve näha.

Rocco vaatas oma kingi: kuueistkümnnes ja kõige õnnelikum paar Clarkse, mis ta kümne kuu jooksul oli läbi tallanud. Kui ta natuke pingutab, siis võivad need isegi tuleva talveni vastu pidada. Schiavone nägu paitas mahe tuul, see oli veel jahe, aga mitte enam jääne. Lupa peatus igal tänavanurgal, et nuusutada eelmisel öhtul teiste koerte poolt sinna maha jäetud sõnumeid. Rocco seevastu seistas ajalehekioski ees ja ostis lehe. Ta ei suutnud oma silmi uskuda, kui nägi artiklit esikaanel.

RUE PIAVE
VEEL LAHENDAMATA KURITÖÖ

Rohkem kui kuu aega tagasi rue Piavel toime pandud mõrvast, mille käigus tapeti kuue püstolilasuga Adele Talamonti, kes prokuratuuri esindaja teatel viibis tol hetkel seal aseprefekt Rocco Schiavone külalisena, pole enam midagi kuulda. Kes oli see isik, kes tungis Schiavone korterisse ja tappis vaese Adele? Kas ta soovis tappa naist või olid kuulid mõeldud hoopis aseprefektile? Hetkel esitame ainsana küsimusi meie. Oleme kohustatud lugejatele meelde tuletama, et teatud, esmapilgul seletamatutel faktidel võib olla lihtne, ent ebamugav seletus. Näiteks nagu soov kaitsta laimu eest politseiülemat, kes töötab Aosta prefektuuris juba kümnendat kuud ja kes näib olevat prefekt Andrea Costa soosik. Aga ei tohi unustada, et Adele Talamonti mõrvati jõhkral viisil 13. mai ööl ning alates sellest hetkest ja vaatamata arvukatele lubadustele pole kuritöö tellijaid ja veel vähem selle toimepanijaid siiani leitud. Ainult üks asi on juhtunud: Rocco Schiavone on kolinud teise koju. Ilmselt ei suuda ta oma vastutuse koormat kanda. Loodame, et õige pea saab meie ajaleht ja samuti linnaelanikud prokuratuurilt või härra Baldilt asjaliku vastuse.

Sandra Buccellato

Rocco kägardas ajalehe kokku ja viskas prügikasti. Ta pidi selle ajakirjaniku, Costa endise naise Sandra Buccellato, kes vastutas ka prefekti viha eest ajakirjanike vastu, kuna oli mehe juurest ühe La Stampa reporteri pärast

minema jooksnud, suu lõplikult sulgema. Ta pidi temaga kohtuma, teda ähvardama, teda lööma. Kuidas ta julges? Kõige enam vapustas Roccot artiklis olev lause „... ilmselt ei suuda ta oma vastutuse koormat kanda“. Tegelikult kandis ta seda juba alates 7. juulist 2007, aga mida võis Sandra Buccellato sellest teada? Ta ei pidanud ajakirjanikule midagi seletama, ta pidi lihtsalt toimetusest läbi minema ja naise vaikima sundima.

Kohvil oli mulla maik, saiadel sulavõi oma.

„Mis viga, *dottore*?“ uuris Ettore. Baari oli kogunenud juba kümnekond inimest, kes kõik hommikust sõid. Rocco raputas pead. „Ettore, täna pole hea päev.“

„Olete varakult üleval? Kas midagi on katlas küpsemas?“

„Ei, ei midagi. Sandra Buccellatot tunned?“

Ettore naeratas. „Tunnen? Ta käib vähemalt kolm korda päevas minu juures. Toimetus asub siinsamas üle tee.“

„Kas kirjeldaksid teda?“

„Ei. Ma loen ajalehti, tunnen teda ja tean, et vajate ta isikukirjeldust ainult selleks, et ta ära tunda ja talle midagi ebameeldivat teha.“

„Ettore, ma ei puutu naisi.“

„Kas tõesti? Äkki räägime Nora Tardiolist, kes teile siinsamas terrassil klaasi Spritzi pintsakule kallas. Või Anna Cherubini, kelle nägu ainuüksi teie nime kuuldes kahvatab ja kael punaselaiguliseks läheb ...“

Rocco vaatas baarmenile silma. „Nojah, sina oma nina teiste asjadesse teadagi ei topi ...“

„Mitte kunagi, *dottore*, mitte kunagi! Mul on oma baar ...“ lausus Ettore oma käitumise õigustuseks. Pööras siis ringi ja läks tagasi leti taha. Rocco jõi kohvi ära ja hakkas

minema, kuid peatus veel ukse juures. „Sina, kes sa kõike tead,“ hüüdis ta valjult. Kolm inimest pöörasid pead tema poole. „Äkki tead sedagi, mis tõugu mu koer on?“

„Saint-Rhèmy-en-Ardenne, *dottor* Schiavone. Kuidas saaksin seda mitte teada?“

Nad puhkesid naerma. Roccole meeldis Ettore järjest rohkem. „Õelge talle edasi, et ma otsin teda!“

„Ütlen.“

Politseihoones oli ilmselt käimas koristajate streik, Roccole tundus, et ta kabinetti polnud keegi jalga tõstnud. Ruumis valitses sama suur segadus kui eelmisel õhtul, nagu oleks kirjutuslaud kuritöö sündmuspaik, mida ei tohi puutuda enne, kui eksperdid on saabunud. Rocco sulges ukse ja avas sahtli. Nikerdatud puidust karp oli tühi. See oli rusikas rindu. Ületamatu takistus. See kanepipläru, mida ta nüüd suitsetama hakkas, oli viimane. Rocco keeras pläru valmis maniakaalse hoolega ja süütas põlema. Ta nautis suitsu pühas rahu, silmitsedes aknast paistvat taevast, oodates, kuni unetu öö jooksul kokku jooksnud närvi-rakud taas tööle hakkavad.

Kolmanda mahvi ajal helises telefon. „Schiavone kuulub.“

„Costa siin.“

„Hakkasin just üles teie juurde tulema, *dottore* ...“

„Tore. Jätke koer oma kabinetti. Viimane kord pures ta mu tooli jalga.“ Rocco pani toru ära ja vaatas Lupat, kes oli end diivanil kerra tõmmanud ja magas. Ta võttis põrandalt tennisepalli, mille oli koera jaoks ostnud, ja asetask selle looma nina juurde. Siis avas akna ja väljus ruumist.

Costa laiutas kirjutuslaua taga, Baldi istus ühel kahest heleda nahaga kaetud tugitoolist. Kohtunik puuris pilguga Roccot, surus tal põgusalt kätt ja lausus vaikselt ja vihaselt: „Tere ...“ Costa oli samuti närviline ja vastupidiselt Baldile müristas ta oma tervituse maha kõva häälega nagu tavaliselt. „Tere päevast, *dottor* Schiavone, istuge palun!“ ütles ta ja osutas vabale tugitoolile kohtuniku kõrval. „Kena, kena, kena ...“ Prefekt ristis käed, aetas need lauale ja asus asja kallale. „Räägime rue Piave juhtumist. *Dottor* Baldi sõnul teate te mõrvari isikut ja kuritöö motiivi, aga ei soovi seda informatsiooni meiega jagada. On see tõsi või on see lihtsalt kohtuniku väljamõeldis?“

Rocco vaatas Baldit ja naeratas. „Te teate kõike. Seega mis mõttega keerutada?“

„Te esindate riigiametit,“ sekkus Baldi, „ja peaksite vastavalt käituma. Ma kordan: me teame, et te käite tihti Roomas, teame, kellega te seal kohtute, kellega suhtlete ...“

„Nagu ka mõrvari nime: Enzo Baiocchi.“

Seda kuuldes vahetasid Costa ja Baldi omavahel pilgu. „Kes on Enzo Baiocchi ja miks te soovite, et ta sureks?“

Rocco nõksutas unetust ööst kanged kaela. „Teate minust nii mõndagi, kuidas te seda ei tea?“

„Te olete tüütu, Schiavone, te ei mõista, et me püüame teid aidata. Mõistate? Me kaitseme teid!“

„Kaitsete mille eest?“

„Teil on palju vaenlasi ja mitte ainult kurjategijate hulgas. Ei, neid on arvukalt ka Viminale palees. Teid saadeti siia, kuigi teil oleks võinud palju halvemini minna.“

„Olete selles kindel?“

„Jätke oma tobe ironia!“ karjatas Baldi. „Teid ähvardab süüdistuse oht ... ja veel palju hullemat.“

Schiavone laiutas käsi. „Nagu näiteks? Politseiametist välja viskamine? Suunamine kusagile Aspromonte pärapõrgusse?“

„Ei, mu kallis sõber,“ ütles Costa ja muigas paljutähendavalt. „Teid ähvardab põhjalik juurdlus teie pangaarvete, ostude, kinnisvara ja sõprade osas. Politseist välja viskamine on, uskuge mind, kingitus, võrreldes sellega, mida teile kõik teha võidakse.“ Costa tõusis püsti ja astus paar sammu akna poole. Ta ristis käed seljal ja hingas sisse. „Pealegi poleks teil liitlasi, Schiavone. Ei minu näol ega ka prokuratuuris. Teie jaoks algaks lõputu piin ja ma vannun teile: me teeksime kõik, et lõpuni minna. Seega,“ ütles ta äkitselt Rocco poole pöörates, „te kas räägite meile kõigest või me lõpetame selle koosoleku siinkohal.“

Rocco pühkis kätega nägu ja vaatas inkviisitoreid. „Kolm asja: aeg ...“

„Seda jagub meil nii palju, kui soovite,“ lausus Baldi.

„Kohv ...“

„Lasen seda tuua ... kolmas?“

„Ma tahan oma koera.“

Costa võttis toru hargilt. „Rispoli? Too Schiavone koer üles. Ütle edasi, et ma ei võta kogu päeva kõnesid vastu. Ja kui sa juba seal oled, siis lase meile vett ja kohvi ka tuua.“ Prefekt lõpetas kõne ja võttis istet. „Kena. Me kuulame teid.“

„Enne kui alustan ...“

„Mis veel?“ käratas Baldi kannatust kaotades.

„Kas tohib küsida, kust te seda kõike minu kohta teada saite?“

Baldi ja Costa naeratasid. „Teil on oma kanalid, meil omad.“

Rocco võttis suitsupakist suitsu ja torkas suhu. „Kas lubate?“

„Ainult erandi korras. Aga see jääb ka esimeseks ja viimaseks suitsuks minu kabinetis.“ Ta pakkus Roccole tuld kirjutuslaualt võetud Duponti välgumihkliga. Rocco võttis esimese mahvi, puhus suitsu lakke ja alustas: „Olgu, teeme nii, nagu raamatut lugedes. Ma räägin teile 70 protsenti loost, ülejäänud panete oma kujutlusvõime abil juurde. Sellest teil ju puudust pole?“

Baldi ja Costa ei vastanud ning Rocco alustas.